

getekend
voor het leven

olivier sted

2015

**Getekend
voor het leven**

Voorwoord

Het meedoen aan een wedstrijd waarbij je weet dat een jury heel serieus naar jouw inzending gaat kijken is altijd een ingrijpende gebeurtenis. Door het hele proces van schrijven en herschrijven is het verhaal een deel van jezelf geworden en het terugkrijgen van het juryrapport is dan een beladen moment. En of ik nu met de Harland Awards of een andere wedstrijd meedoe, of ik het verhaal nu terug krijg van een professionele jury of van bevriende proeflezers, altijd denk ik op zo'n moment even terug aan hoe het verhaal begonnen is. Zoals in dit geval: wat was de eerste inspiratie waardoor "Getekend voor het leven" het levenslicht zag?

Laat ik daar maar eerlijk over zijn: dat weet ik niet meer. Ik heb echt geen idee.

Het moet één van die momenten zijn geweest waarop het idee er gewoon opeens 'was'. Schrijvers hebben dat wel vaker. Er was in geen velden of wegen een bushalte in de buurt en plotsklaps was daar de scene waarin iemand aan een andere wachtende vroeg hoe laat het was. Ik zie zoiets altijd als een cadeautje van mijn onderbewuste, een presentje van mezelf aan mezelf. Ik wist het toen meteen: dit was een sterk begin. Nu de rest van het verhaal nog.

Maar er was nog geen rest. Toen nog niet. Soms moeten ideeën gewoonweg een tijdje kunnen blijven liggen. Een scene kan op één moment ontstaan, een kortverhaal of een compleet boek bouw je gewoonlijk in etappes op, een proces dat jaren kan duren. Je moet geduld hebben en wachten totdat het juiste onderwerp je wordt ingegeven, één die van die geweldige scene een geweldig verhaal kan maken. En dat gebeurde mij in de eerste maand van 2015. Ik had net al mijn goede schrijfvoornemens op een rijtje gezet en was tot de conclusie gekomen dat, als ik ook maar enkele van mijn verhaalprojecten tot een bevredigend

resultaat wilde laten leiden, ik keuzes moest maken. Deelname aan de Harland Awards zat er dat jaar dus niet in. En toen was daar de ingeving die me duidelijk maakte wat ik met die bushaltscene aan moest. Ik kon niet anders dan dit verhaal voorrang geven.

Ik heb eens een jurylid (niet van de Harland Awards) horen zeggen dat hij nog altijd te weinig inzendingen zag die de juiste urgentie hadden, verhalen die geschreven móesten worden of er nu een wedstrijd aan verbonden was of niet. Ik denk dat dit een reden is geweest waardoor “Getekend” zo hoog is geëindigd (13de van de 200. Ter vergelijking: mijn verhaal van het jaar ervoor behaalde slechts een gedeelde 109de plek). Ik weet ook wel dat een goed idee één is en dat de juiste opbouw, pakkende formuleringen en een grammaticale correctheid net zo belangrijk zijn, maar starten met een fascinerend plot maakt het schrijven van een kanshebbend verhaal wel een stuk gemakkelijker. Hoe dan ook, de winnaars zijn bekend, het juryrapport is binnen en er ligt alweer een nieuw idee klaar voor de volgende Harland Awards. De jury was lovend en kritisch over mijn verhaal en ik heb ook dit jaar weer lering kunnen trekken uit hun oordeel. Maar tot zover hun opinie. Het is uiteraard net zo belangrijk wat jullie, de lezers, van dit verhaal vinden. Of je nu veelbelesen bent of niet, ook van jouw mening kan ik leren. Bovendien zorg je er op die manier voor dat ik je de volgende keer een nóg beter verhaal kan voorschotelen.

Olivier Sted – mei 2016

--

Ontdek mijn andere verhalen en laat een reactie achter:

Website : www.2dtrilogie.nl

Facebook : www.facebook.com/2dtrilogie

Email : info@2dtrilogie.nl

--

**Getekend
voor het leven**

Olivier Sted - 2015

Toen ik haar weer tegen kwam droeg ze een jurk. Een ogenblik was ik verbaasd dat ik haar na al die jaren zo snel herkend had. Op de middelbare school had ze altijd spijkerbroeken gedragen. Nooit jurken of rokken. Wel liep ze in die dagen altijd met sjaaltjes rond, iets wat ze van stewardessen had afgekeken. Ik zag geen sjaaltje. Van haar voornemen stewardess te worden was waarschijnlijk niets terecht gekomen. Ik stak over, benieuwd of ze mij nog zou herkennen.

‘Weet jij hoe laat het is?’ vroeg ze.

Ik had al een tijdje bij haar in de buurt gestaan, zoekend naar een passende openingszin. Ze keek me vragend aan, zonder een zweem van herkenning. Ik dacht aan hoe we samen ons huiswerk hadden gemaakt, de muziek die we samen hadden beluisterd, hoe ze een keer een bloempje op mijn hand had getekend. Niets daarvan zag ik in haar blik terug. Ik was voor haar niet meer dan een toevallige passant.

Net toen ze haar aandacht voor me begon te verliezen en de vraag aan iemand anders leek te gaan willen stellen, iemand die haar niet zwijgend bleef aanstaren, stak ik mijn hand in mijn jaszak. Ik haalde een viltstift tevoorschijn. Nieuwsgierig keek ze hoe ik de dop er van af trok. Terwijl de alcohol damp in mijn neus prikte tekende ik een rechthoek op mijn pols.

Ik zag haar blik onzeker worden. Snel maakte ik met een paar blokkerige cijfers de tekening af en hield mijn arm voor haar omhoog.

08:15

Secondelang staarde ze zwijgend naar de getallen op mijn pols. Toen betrok haar gezicht.

‘Denk je soms dat je leuk bent?’

Haar lichtbruine ogen schoten vuur en vertwijfeld liet ik mijn arm zakken.

‘Als je de tijd niet weet, dan mag je dat ook gewoon zeggen, hoor. Je had net zo goed “07:23” of “14:02” op kunnen schrijven. Of “Wie dit leest is gek”.’

Mopperend draaide ze zich om.

‘Idioot.’

Ik keek een ogenblik naar mijn pols, toen pakte ik haar schouder beet. Geschrokken, maar nog steeds met ogen vol vuur, draaide ze haar hoofd om. Dwingend hield ik mijn arm voor haar neus. Ik weerstond haar priemende blik totdat haar ogen zich onwillekeurig even naar de stiftstrepen hadden gedraaid.

Haar ogen werden groot.

Ik zag de vonk van herkenning.

08:16

--

Ik zag Judith voor het eerst in de derde klas. Ze was halverwege het jaar bij ons op school gekomen en had vrijwel meteen iets met Peter gekregen.

Ik was veel te vroeg voor het volgende lesuur en had verwacht dat de gang nog verlaten zou zijn. Peter stond met zijn rug naar me toe. Hij had zijn armen om Judith heen geslagen. Mijn voet maakte zijn pas niet af, zodat mijn tas tegen de muur schuurde. ‘Hé, lelijkerd. Kunt je ‘t zien?’

Peter had zich omgedraaid. Ik piepte een sorry en wilde terug naar de kantine lopen waar de rest van de klas nog zat. Peter greep mijn arm beet. Mijn tas viel op de grond.

‘Ik vroeg je wat, slome. Of heb je soms je tong verloren?’ Hij diepte uit zijn broekzak een dikke viltstift op. Een permanent marker.

Ik probeerde me los te trekken, maar Peter was even sterk als dat hij groot was.

‘Jij bent toch die gast die zo graag op zichzelf tekent, hè?’ grijnsde Peter. ‘Mag ik ook eens?’

Hij drukte met zijn duim tegen de stift en de dop stuiterde weg over de tegelvloer. De geur van oplosmiddel steeg op uit de marker. Het drong mijn neus binnen. Ik verstijfde een ogenblik.

‘Ik ga je een vette tattoo geven.’ Peter stroopte met de stift tussen zijn vingers mijn mouw omhoog. ‘Zal ik een doodskop teke-

nen? Of zo'n blote griet?'

Met mijn vrije hand probeerde ik zijn vingers los te trekken. 'Wel stil blijven staan, hè, anders mislukt mijn tekening.' Ik voelde hem zijn greep verstevigen. 'Nou ja, ik kan altijd nog opnieuw beginnen. Arm genoeg. Wacht, ik weet al wat gaafs.'

Ik probeerde de punt te ontwijken, maar al snel stonden de eerste zwarte strepen op mijn huid. Een cirkel, voelsprietten, facetogen, scherpe hoektanden. Opnieuw was het alsof mijn longen dienst weigerden.

Nee, niet een ...

Half verdrongen filmbeelden. Een scene waarin een scarabee zich onder de huid van een grafschenner boorde en zich een weg naar boven vrat totdat de arme man zichzelf, gek van pijn, te pletter stortte op de rotsen.

'Hou je kop 'es.' Peter hield geërgerd de stift omhoog. Door de kop van het insect liep een dikke streep. De gang om me heen leek te zweven en op mijn hand die stuurloos rondzwaaide zag ik zwarte vlekjes.

'Laat hem los.'

Peter keek opzij.

'Je doet hem pijn.'

Judith was met een bezorgde blik dichterbij gekomen.

'Bemoei je d'r niet mee. Het is maar een geintje.'

'Nee.'

Peter kneep mijn kronkelende arm bijna fijn en mijn piepende ademhaling werd een gil.

'Het is zijn eigen schuld als ik mijn tekening verkloot.'

Halverwege de gang ging een deur open. Onze leraar scheikunde stapte naar buiten en keek wantrouwend onze kant op. Het lukte me eindelijk mezelf los te rukken. Ik grabbelde mijn tas van de vloer en rende de trap op, naar het toilet op de eerste verdieping. Ik had zeep nodig.

'Jankerd,' hoorde ik Peter me naroeppen.

Mijn huid heeft zich voor zover ik me kan herinneren altijd vreemd gedragen. Ik moest eerst gedacht hebben dat het mijn

fantasie was geweest die de autootjes, die ik als kleuter op mijn arm tekende, heen en weer had laten rijden. Terwijl op de lagere school mijn klasgenootjes met hun Tamagotchi's speelden, liet ik het bloempje dat ik in de palm van mijn hand had getekend open gaan door er druppels water op te laten vallen. Het televisieschermpje dat ik op de rug van mijn hand tekende gebruikte ik niet alleen om er 's nachts mee naar tekenfilmpjes te kijken. Het bleek ook het ultieme spiekbriefje. Wanneer de leraar langs liep, schakelde ik over naar een andere zender, zodat een primitief testbeeld tevoorschijn kwam. Mijn gave verloor zijn onschuld toen ik de kat die ik dolgraag wilde hebben op mijn arm had getekend. Daar kreeg ik al heel snel spijt van. Een echte poes die op je schoot klimt en spinnend zijn nagels in je benen zet kun je nog weggagen. Toen had ik besloten dat het mijn geheim zou blijven. Ik wilde niet de kans lopen dat iemand met kwade bedoelingen iets op mijn lichaam tekende. Dus vertelde ik niets aan mijn ouders, niets aan mijn vriendjes en al helemaal niets aan Peter.

Alleen aan Judith had ik het durven vertellen.

--

Ze hield al een paar minuten mijn hand vast en kirde opnieuw verrukt toen de cijfers op mijn pols naar 08:30 versprongen. Het was druk in de bus en ze had zich op de lege stoel voorin laten zakken. Ik hield me vast aan één van de metalen stangen en keek naar buiten. We reden om het stadsplein heen. Er zaten weer duiven, ondanks dat er geen brood lag. Er lag nooit brood op het plein. Toch zaten er altijd duiven. Ik had eens veren op mijn arm getekend om te kijken of ik kon vliegen. Ik was tot twintig veertjes gekomen, toen was ik bang geworden. Bang dat iemand me zou betrappen met armen vol met veren.

'Tekende je nog vaak?'

Ze keek naar me op, haar hoofd een beetje schuin.

'Nee.'

Ze bleef me vragend aankijken.

‘Ik wil niet dat mensen het weten.’

‘Dan veeg je de tekening toch weer uit?’

Ik trok mijn arm uit haar handen.

‘Dat doet zeer.’

‘O, sorry.’

‘Nee, het verwijderen van de inkt doet zeer.’ Ik wreef over mijn pols. Het was ondertussen 08:32 geworden. ‘Of ik nu zeep of wasbenzine gebruik of zelfs maar speeksel, als ik bijvoorbeeld dit klokje er af probeer te krijgen is het net alsof ik een echte wijzerplaat uit mijn arm probeer te trekken, met bedrading en al.’ Ze trok een grimas.

‘Hè, gatsie.’

‘Ik wacht altijd totdat de inkt er vanzelf afgesleten is.’

Ergens achter in de bus klonk een ringtone. Iemand viste zijn smartphone uit zijn zak en begon een gesprek. Ze mogen dan wel zeggen dat de straling uit die apparaatjes marginaal is, maar toen ik eens op mijn hand een mobieltje had getekend, duurde het een week voordat de tintelingen uit mijn vingers waren verdwenen.

Judith zat me nog steeds onderzoekend op te nemen. Toen ze merkte dat ze mijn aandacht weer had verscheen er een ondeugende glimlach. Ze was nooit goed in stiltes geweest. Desnoods vulde ze die op met woordeloze gesprekken. Er kriebelde iets op mijn arm. Ik trok mijn mouw omhoog om mijn huid te controleren. Loos alarm. De donkerblauwe voering van mijn jas had geen vlek veroorzaakt, noch had een moedervlek de vorm van een kever of worm gekregen. Judith glimlachte geamuseerd.

Mijn blik viel op het bord dat boven haar hing.

Zitplaats bestemd voor ouden van dagen en invaliden.

Ze draaide zich om en volgde mijn blik. Toen ze zich weer omkeerde was haar lach stralend en leek er een aura om haar heen te hangen.

‘Ik ben zwanger.’

--

‘Aan het begin van de zwangerschap worden de vier kamers van het hart gevormd. Omdat de longen op dat moment nog niet werken wordt de foetus via de navelstreng van zuurstofrijk bloed voorzien.’

Ik nam een slok van mijn thee en deed er nog een schep uit de suikerpot in. Judith had haar moeder zo ver gekregen dat ze die had laten staan. De trommel met koekjes had ze wel terug naar beneden genomen. Al snel nadat Peter naar een andere school was gegaan had Judith gevraagd of ze mijn vriendinnetje mocht zijn. Ik was daarmee akkoord gegaan, op één voorwaarde. Dat ze het nooit met iemand over mijn gave zou hebben.

‘De bloedsomloop van de foetus verschilt met die van een pasgeboren baby doordat het bloed grotendeels om de longen heen wordt geleid. Dit gebeurt via de ...’

Ze keek op uit het leerboek en wierp me een afwachtende blik toe.

‘Foramen ovale en de ductus ar ... atre ...’

‘Arteriosus,’ verbeterde ze me.

‘Atresiosus,’ probeerde ik. ‘Klotewoord.’

‘Dat is Latijn.’

‘Klote-Latijn,’ grinnikte ik.

‘Wen er maar aan. Hier krijgen we morgen zeker weten een overhoring over.’

Ik draaide het theelepeltje tussen mijn vingers en bestudeerde de afbeelding die onder de tekst stond. Rood gaf het zuurstofrijke bloed weer, blauw het zuurstofarme. Het hart was voorname-lijk paars gekleurd.

‘... via het linkerventrikel stroomt het naar de aorta,’ hoorde ik Judith oplezen.

‘Het linkerventrikel?’

‘Ligt onder de linkerboezem.’

Ik speurde het plaatje af. De aders liepen op een willekeurige manier boven en onder elkaar door en gingen op cruciale plaatsen schuil achter het hart. De ductus arteriosus had ik nog steeds niet gevonden.

‘Wat zou er gebeuren als die doorgangen voor de geboorte al

dicht zouden groeien?’

Ze keek op van de tekst.

‘De foramen ovale en de ductus arteriosus sluiten pas na de geboorte doordat er dan drukverschillen optreden.’

‘Ja, maar wat zou dat voor een ongeborn baby betekenen als dat al eerder zou gebeuren?’

Ik zag haar naar de paginagrote afbeelding op de andere bladzijde kijken.

‘Geen idee,’ zei ze. ‘Hij zal verdrinken of zoiets.’

Op de bladzijde voor ons zweefde een baby opgekruld in het vruchtwater, de organen zichtbaar door de half doorschijnende huid.

‘Ik denk dat hij langzaam zal stikken.’

Toen ik van de wastafel opkeek zag ik dat Peter in de deuropening stond.

‘Hé, lelikerd. Je hebt nog een tekeningetje van me tegoed.’

Hij leunde nonchalant tegen de deurpost van de toiletruimte.

Tussen zijn vingers wiebelde hij een zwarte marker heen en weer.

Ik wist dat hij er op terug zou komen. De vraag was alleen wanneer. Ik draaide de kraan dicht en wreef langzaam mijn handen aan mijn broek droog. De huid om mijn hoofd spande zich aan. De gang achter hem was leeg. Judith was er niet.

Ik zag Peter even lichtelijk verbaasd kijken toen ik mijn hand in mijn broekzak liet glijden en er een viltstift uit haalde. Maar hij herstelde zich snel en grijnsde toen ik de punt van de stift op de rug van mijn hand zette. Ik trok een gebogen streep en tekende er korte lijntjes aan vast. Ik hoorde Peter zelfs grinniken toen ik met een geoefende linkerhand mijn andere hand van eenzelfde afbeelding voorzag. Een gesloten ooglid met wimpers.

Ik drukte de dop terug op zijn plaats en borg de viltstift op. Toen deed ik mijn handen voor mijn ogen.

Donker. Ik voelde de warme druk van mijn handpalmen tegen mijn wangen en voorhoofd. Mijn oogleden maakten onwillekeurige bewegingen. Mijn wimpers kriebelden tegen mijn huid.

Ik negeerde de chemische lucht die om mijn handen hing en probeerde niet te denken aan Peter die de deuropening versperde.

Toen opende ik mijn ogen.

Er klonk het geluid van vlees dat zich zuigend over botjes verschoof en ik keek door mijn handen heen.

Ik zag nog net hoe zelfs uit Peters lippen alle kleur wegtrok voordat zijn permanent marker op de tegelvloer kletterde en hij struikelend de gang op vluchtte.

Nog voor de zomervakantie was Peter weg. Het moest de eerste keer zijn geweest dat een leerling zelf om overplaatsing naar een andere school had gevraagd.

Het was pas in februari dat ik de moed bij elkaar geraapt had om het haar te vragen. Sinds het nieuwe schooljaar zochten we elkaar elke pauze op en elke namiddag maakten we samen op haar slaapkamer ons huiswerk. Haar antwoord was als een emmer koud water. Ze zei dat ze er niet over peinsde.

‘Wij verkering? Dat kun je op je buik schrijven.’

Dat waren haar letterlijke woorden geweest.

Meteen daarna vond ze ook dat haar woordkeuze wat aan de smakeloze kant was geweest en om het goed te maken had ze met mijn stiften een ring om haar vinger getekend. Eentje met groene diamantjes. Ik durfde niet.

Het was de laatste keer dat we samen huiswerk hadden gemaakt. Sindsdien had ik eigenlijk niet meer getekend.

--

‘Doe je er nog iets mee?’

Ze keek nog steeds naar me op, haar handen over haar buik gevouwen.

‘Met wat?’ Ik trok mijn blik los van de gevels die langs de ruit voorbij gleden.

‘Je tekeningen.’ Ze wees naar haar pols.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Jammer. Ik dacht altijd dat je een soort superheld zou worden.’

‘Hoe dan?’

Haar glimlach was opeens verdwenen.

‘Hóe dan?’ Ik probeerde mijn stem in bedwang te houden. ‘Ja, oké, ik kan tekeningetjes tot leven wekken. Ik kan daar misschien zelfs wereldschokkende dingen mee doen, maar niet als niemand me uitlegt hóe ik dat moet aanpakken, hoe ik dat moet doen zonder mezelf in gevaar te brengen of anderen aan een trauma te helpen. Dus als je mij zo graag de superheld wilt zien uithangen, vertel me dan maar hoe ik dat zou moeten doen. Kom maar op. Ik ben één en al oor.’

Terwijl de motor van de bus monotoon ronkte keek ik stuurs naar de voorbijrijdende gebouwen. Niemand lette op ons. De man met de smartphone was nog steeds druk in gesprek. Godzijdank moest ik er bij de volgende halte al uit.

Judith had nog niets terug gezegd. Met neergeslagen ogen zat ze aan haar jas te frunniken. Toen ze uiteindelijk wel antwoordde klonk haar stem zachter dan ik van haar gewend was.

‘Heb je al eens automatic writing geprobeerd?’

Ik had al eerder gehoord dat automatic writing de beste manier was om antwoorden te krijgen op vragen die je alleen aan je onderbewustzijn kon stellen. Je liet tijdens het schrijven gewoon je aandacht verslappen totdat je hand niet meer door je bewustzijn werd aangestuurd. Meer was het niet.

Ik had die middag op mijn balkon gezeten. Het was een zonnige dag geweest en naast mijn pilsje hadden op het tafeltje een schrijfblok en een pen gelegen. In een onverklaarbare opwelling had ik die middag bedacht dat het het uitgelezen moment was om Judith’s voorstel in de praktijk te brengen. Ik had kunnen weten dat mijn hand, eenmaal op zichzelf aangewezen, van schrijven naar tekenen zou overgaan en op eigen houtje mijn huid zou opzoeken. Ik had verdomme in mijn zwembroek op het balkon gezeten.

Ik stond voor de badkamerspiegel en had mijn shirt uitgetrokken. Op het moment dat ik in de gaten had gekregen wat mijn hand aan het uitspoken was, wat het aan het tekenen was, hadden mijn hersenen aan de noodrem getrokken. Ik had de balpen vol afschuw van me af gegoooid. De pen was zes verdiepingen naar beneden gevallen. Sinds die middag was de tekening verder gegroeid en ondertussen had het onmiskembare vormen aangenomen. Armpjes, twee beentjes, een in verhouding te groot hoofd. Wanneer ik mijn hand op mijn buik legde meende ik zelfs al wat beweging te voelen. Wat ging er gebeuren als de negen maanden om waren?

Ik zakte neer op het deksel van de toiletpot. Net als bij Judith die middag in de bus was er nog niets te zien, maar toch voelde ik een lichte druk tegen mijn bovenbenen. Ik wreef over de inktstrepen. Waarom had ik niet één van mijn stiften op waterbasis gebruikt? Waarom had ik een foetus getekend die uitgeteld was voordat de balpenlijnen van mijn huid gesleten waren? Mijn kin zakte op mijn borst en ik staarde naar mijn buik die zachtjes op en neer ging, af en toe met kleine schokjes. Zou ik het proberen? In de gootsteenkast stond nog een fles verdunner. Ik dacht aan het weerzien met Judith, hoe ik dezelfde avond nog de zwarte strepen van mijn pols had geboend. Hoe het weer had gevoeld alsof ik een stuk uit mijn arm stond weg te snijden. Het had weken geduurd voordat ik weer een beetje gevoel in mijn hand had, maanden voordat ik geen dingen meer uit mijn vingers liet vallen.

De achterkant van mijn nek voelde stram aan. Ik keek naar de dop van de pen die nog steeds op de vaalblauwe tegels lag. Een viltstift zou allang uitgedroogd zijn geweest. Dat was het voordeel van pennen. Daar hoefde je alleen maar even met de punt over een ruw oppervlak te strijken en de inkt vloeide weer. Ik keek hoe de foetus rondjes draaide in een vloeistof waarvan ik me onmogelijk kon voorstellen dat mijn lichaam er vruchtwater van had gemaakt. De organen waren zichtbaar door de half doorschijnende huid heen. De darmen, de lever, het hart. De

foramen ovale en de ductus arteriosus. Zou het mijn gave erven? Vast wel. Dat moest wel hetgeen geweest zijn wat mijn tekende hand me had willen vertellen. Ik was de eerste van een nieuw ras, een ras dat zichzelf voortplantte met behulp van inkt. Ik vroeg me af hoe ik mijn kind moest voorbereiden op het moment dat zijn eerste krabbeltjes op zijn arm in beweging zouden komen. Hoe ik hem moest uitleggen dat hij tijdens het ontbijt voorzichtig moest zijn met jam- en chocolademelkvlekken. Hoe hij als de dood moest zijn voor de houtskool en ecoline tijdens de tekenles. Kon ik hem wel behoeden voor traumatische ervaringen? Kon ik zijn omgeving daar wel voor behoeden? Ik dacht aan hoe de nachtelijke kijksessies naar het eenvoudige beeldschermje op mijn hand me voornamelijk schele hoofdpijn hadden bezorgd. Aan de onderhuidse ontsteking die ik had opgelopen toen ik een ritssluiting op mijn been had getekend. Hoe ik, zonder dat mijn vriendjes van mijn gave afwisten, toch altijd het stille buitenbeentje was geweest. Een freak.

Ik boog moeizaam voorover en streek de pen tegen de zijkant van mijn zool totdat het kogeltje er een blauwe streep op achterliet. De armpjes van de foetus bewogen onrustig toen ik de pen op mijn buik zette. Ik voelde de punt als een scalpel over mijn huid trekken. Kleine ronde haaltjes. Voetjes schopten tegen mijn buikwand.

‘Geen idee,’ zei ze. ‘Hij zal verdrinken of zoiets.’

Ik wreef met mijn linkerhand over mijn ogen.

‘Ik denk dat hij langzaam zal stikken.’

De rudimentaire mond hapte visachtig.

Toen kraste ik ook de ductus arteriosus dicht.

--0--

Colofon

“Getekend voor het leven” werd geschreven voor de Harland Awards van 2015. Het eindigde op een 13de plaats.

Schildering op omslag: Herman Assink